Annus XI - Vol. XI 1 Augusti 1919 Num. 9

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA BENEDICTI PP. XV

LITTERAE APOSTOLICAE

AD GERMANIAE EPISCOPOS: PACE TANDEM SANCITA, OPPORTUNA MONITA PROFERT QUIBUS, CATHOLICAE ECCLESIAE OPERA, QUAMPRIMUM BELLI DAMNA RESARCIANTUR.

BENEDICTUS PP. XV

Venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Diuturni luctuosissimique belli tandem nationi vestrae finis illuxit; pace sancita, obsidio illa maritima tandem sublata est, quae tam multos, belli nullo modo participes, istic praesertim interemit. Quapropter, venerabiles fratres, Nos, qui, utriusque partis belligerantes paterno animo complexi, nihil reliqui fecimus quod vel ad tantum incendium extinguendum vel ad eius miserias minuendas pertineret, singulares Deo omnipotenti grates vobiscum universaque cum gente vestra persolvimus.

Iam hoc agitur apud vos, ut immensa belli damna quamprimum resarciantur: quam quidem ad rem, quoniam nihil tam valet quam Ecclesiae Catholicae opera, cui divina gratia accesserit, ideo has dare ad vos litteras constituimus.

Primum, ne in Germania perturbationes publici ordinis erumpant, quae possunt eidem atque adeo ipsi Europae exitium afferre quod aliis nationibus dolemus imminere, omni ope nitendum est, ut quae ad victum necessaria sunt populo suppetant. Ob hanc causam vos, venerabiles fratres, parochis adhibitis ceterisque de clero, quibus maior est cum populo consuetudo, fidelibus, qui agros incolunt, instabitis ut, quantum

parcendo possunt, tantumdem cibariorum urbanis fame laborantibus praebere ne recusent. Id omnino in hac summa necessitate temporis lex iubet caritatis; quae si omnes, vel inimicos, complectitur, eos vult peculiari modo a nobis diligi, quibuscum communis patriae vinculo coniungimur. Insuper confidimus fore ut quotquot sunt homines cultarum nationum, maximeque catholici, isti populo, quem ad extrema redactum scimus, opitulari maturent, non modo periculorum metu, verum etiam eiusdem humanae familiae communione et christianae caritatis necessitudine adducti. Illud enim semper meminisse omnes debemus quod sanctus Ioannes Apostolus clamat: « Qui habuerit substantiam « huius mundi et viderit fratrem suum necessitatem habere et clauserit « viscera sua ab eo, quomodo caritas Dei manet in eo? Filioli mei, « non diligamus verbo neque lingua, sed opere et veritate » (*Epist. I*, III, 17-18).

Deinde, venerabiles fratres, omnem sacri muneris auctoritatem unusquisque vestrum convertat oportet ad sananda ea, quae bellum nationi vestrae peperit aut exasperavit, vulnera animorum. In quo potissimum labes abolenda erit odii cum adversus externos quibuscum dimicatio fuit, tum inter cives quos partium studia dissocient; atque eius loco excitanda, quae a Iesu Christo est, fraterna caritas, cui nulli sunt fines populorum, nulla inter civium ordines certamina. Quod nuper in sacro Consistorio significavimus, illud ipsum hic iteramus votum, « ut « homines populique inter se vinculis denuo consocientur christianae « caritatis, quae si desit, omnis de pace conventio frustra erit ».

Vos profecto, venerabiles fratres, ut pastores boni iidemque pacis caritatisque administri, omnem vestram diligentiam industriamque in hac causa adhibebitis, non cessantes communibus cum clero populoque vestro precibus propitium implorare Deum. Quod ad Nos attinet, vobis in hoc patriae vestrae summo discrimine non sane defuturi sumus; sponte enim paternus animus illuc fertur studiosior, ubi filiorum est necessitas maior, exemplo nimirum amantissimi hominum Redemptoris, qui, multitudine graviter laborante commotus, memorabilem illam edidit vocem: ***Misereor super turbam.*** Auspicem interea divinorum munerum ac testem peculiaris benevolentiae Nostrae, vobis, venerabiles fratres, et omnibus, qui curae vestrae sunt concrediti, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XV mensis iulii MCMXIX, Pontificatus Nostri anno quinto.

BENEDICTUS PP. XV

EPISTOLAE

I.

AD R. P. MAURUM PARODI, CONGREGATIONIS OLIVETANAE ABBATEM GENERALEM, DC ANNO EXACTO AB EA RELIGIOSA FAMILIA CONDITA.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Gratum Nobis accidit quod non ita pridem obsequentissimis litteris nuntiabas, vos proxime sacris sollemnibus esse celebraturos plenum annum sexcentesimum ex quo ista, quam moderaris, Congregatio Olivetensis condita est. Etenim per hanc laetabilis facti commemorationem natura continget ut vel solito attentius ipsi sancta legiferi Patris recolatis exempla, qui, cum, praesentissima divinae Matris ope, instituti sui fundamenta iecisset, idque virtutum omnium laudibus nobilitasset, tandem una cum octoginta disciplinae suae alumnis caritatis victima mortem oppetiit. Habetis igitur hanc maxime, quam aemulemini, duplicem gloriam a maioribus traditam: insignem erga Beatissimam Virginem pietatem et singulare studium alienae salutis. Etenim haec omnium domina et regina virtutum, caritas, latissime patet, hodie praesertim cum, diuturno hoc bello, tam multa tamque magna usquequaque detrimenta odium attulit. Quot enim sunt vel dolores consolandi, vel egestates sublevandae, vel tuendae ac sustentandae orbitates! Ad haec, diffusis pravitatis erroribus pervulgatisque corruptelarum illecebris, quanta vulgo maximarum rerum ignoratio, quanta sempiternae salutis oblivio! Iam vero hic tamquam acervus omnis generis miseriarum ab ipsa christiana caritate aut medicinam aut saltem levationem aliquam exspectat; quod certo maxima ex parte eveniet si, bonis adnitentibus, multitudo ad christianae vitae professionem actionemque revocetur. In hoc autem omnes quidem debent, quantum possunt, conferre, nam Deus *mandavit unicuique de proximo suo:* at multo magis ii debent qui ex instituto, ut vos, et domesticarum laudum memoria excitati, bene de proximo mereri consueverunt. Quare sumite animos, et, patrona Virgine Dei Matre, pro communi bono vel alacrius contendite. Suppleat Sodalium exiguitatem caritatis ardor: quae virtus cum mirifice valeat ad alliciendos animos, in spem ingredimur fore ut alios etiam vestrae adiungat Sodalitati. Ita haec saecularia sollemnia non modo vobis singulis, sed cunctae isti Congregationi proficient; id quod vehementer et optamus et a Deo precamur. Hanc ob causam itemque ad augendam rei sollemnitatem, libentes vobis damus ut, intra finem vertentis anni, cum apud vestra coenobia saeculare

festum celebrabitis, quicumque coenobii aedem inviserint, plenariam indulgentiam, consuetis Ecclesiae conditionibus, semel lucrentur. Ac caelestium auspicem munerum praecipuaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecte fili, et universae cui praesides religiosae familiae apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die XVII mensis iunii MCMIX, Pontificatus Nostri anno quinto.

BENEDICTUS PP. XV

II

AD R. P. ANDREAM FERNANDEZ, E SOC. IESU, PRAESIDEM PONTIFICII INSTITUTI BIBLICI URBIS, DE DOMO, QUAE EIUSDEM INSTITUTI ACCESSIO SIT, HIEROSOLYMIS APERIENDA.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Pontificium, cui tu praesides, huius almae Urbis Institutum studiis Scripturae sacrae provehendis cordi Nobis esse probe nosti vel ex ea gratulantis animi significatione qua doctos labores vestros nuper ornavimus. Quamobrem existimare potes, quam libenter didicerimus ex tuis litteris, quod decessor Noster sanctae memoriae Pius X vobis mandatum dedisset, id vos, bello usque adhuc prohibitos, proxime effecturos esse aperienda Hierosolymis domo divinorum Librorum cultoribus, quae quidem domus non sit veri nominis schola in qua omnes de re biblica tradantur disciplinae, sed tamquam accessio quaedam sit et quasi complementum istius Instituti Romani, ibique peculiaria tantum habeantur magisteria, ut geographiae, archaeologiae, epigraphiae semiticae. Profecto qui ad Bibliorum studia se totos contulerunt, cum hebraeam linguam graecamque perceperint, atque in exegetica, in historia biblica, in similibus rebus satis versati fuerint - id quod optime fit Romae, te praeside - iidem debent aliquamdiu in Palaestina commorari, ut ipso admonitu locorum, ubi tanta etiam nunc halat sacrae antiquitatis aura, perfectius quiddam in hoc genere attingant. Nos igitur magnopere vestrum laudamus consilium, eique ut successus prosperos Deus det, enixe precamur. Divinorum autem munerum auspicem Nostraeque benevolentiae paternae testem, tibi, dilecte fili, et omnibus Instituti istius doctoribus alumnisque apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die XXIX iunii, in festo Principum Apostolorum, MCMXIX, Pontificatus Nostri anno quinto.

BENEDICTUS PP. XV

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

I

DECRETUM

DE PARTICIPATIONE CATHOLICORUM SOCIETATI « AD PROCURANDAM CHRISTIANITATIS UNITATEM ».

In generali consessu Supremae Sacrae Congregationis Sancti Officii, habito feria IV, 2 iulii 1919, proposito dubio: « Utrum instructiones huius « eiusdem Supremae Sacrae Congregationis, latae die 16 septembris 1864, « circa participationem catholicorum cuidam societati Londini erectae « ad *procurandam,* ut aiebant, *christianitatis unitatem,* applicandae sint, « et a fidelibus servandae etiam quoad eorundem participationem con- « ventibus quibuscumque, comitiisque publicis vel privatis ab acatho- « licis indictis, qui finem sibi praestituunt unionem procurandi omnium « coetuum christianorum nomen sibi vindicantium »; Emi ac Rmi Dni Cardinales in rebus fidei et morum Inquisitores Generales respondendum mandarunt: « *Affirmative,* et iterum evulgandas esse in ephemeride « officiali Sanctae Sedis supra memoratas litteras, una cum aliis ad « quosdam Puseistas anglicos datis, die 8 novembris 1865 ».

SSmus D. N. D. Benedictus Div. Prov. Papa XV sequenti feria V, die 3 eiusdem mensis et anni, in solita audientia R. P. D. Adsessori S. O. impertita, relatam sibi Emorum Patrum resolutionem approbare et confirmare dignatus est. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus S. Officii, die 4 iulii 1919.

Aloisius Castellano, *Supremae S. C. S. Off. Notarius.*

I

SUPREMAE S. ROMANAE ET UNIVERSALIS INQUISITIONIS

EPISTOLA AD OMNES ANGLIAE EPISCOPOS

Apostolicae Sedi nuntiatum est, catholicos nonnullos et ecclesiasticos quoque viros Societati *ad procurandam,* uti aiunt, *Christianitatis unitatem,* Londini anno 1857 erectae, nomen dedisse, et iam plures evulgatos esse ephemeridum articulos, qui catholicorum huic Societati plaudentium nomine inscribuntur, vel ab ecclesiasticis viris eamdem Societatem commendantibus exarati perhibentur. Et sane quaenam sit huius Societatis indoles vel quo ea spectet, nedum ex articulis ephemeridis cui titulus *The union review,* sed ex ipso folio quo socii invitantur et adscribuntur, facile intelligitur. A protestantibus quippe efformata et directa eo excitata est spiritu, quem expresse profitetur, tres videlicet christianas communiones romano-catholicam, graeco-schismaticam et anglicanam, quamvis invicem separatas ac divisas, aequo tamen iure catholicum nomen sibi vindicare. Aditus igitur in illam patet omnibus ubique locorum degentibus tum catholicis, tum graeco-schismaticis, tum anglicanis, ea tamen lege ut nemini liceat de variis doctrinae capitibus in quibus dissentiunt quaestionem movere, et singulis fas sit propriae religiosae confessionis placita tranquillo animo sectari. Sociis vero omnibus preces ipsa recitandas, et sacerdotibus Sacrificia celebranda indicit iuxta suam intentionem: ut nempe tres memoratae christianae communiones, utpote quae, prout supponitur, Ecclesiam catholicam omnes simul iam constituunt, ad unum corpus efformandum tandem aliquando coeant.

Suprema S. O. Congregatio, ad cuius examen hoc negotium de more delatum est, re mature perpensa, necessarium iudicavit sedulam ponendam esse operam, ut edoceantur fideles ne haereticorum ductu hanc cum iisdem haereticis et schismaticis societatem ineant. Non dubitant profecto Emi Patres Cardinales una mecum praepositi Sacrae Inquisitioni, quin istius regionis Episcopi pro ea, qua eminent, caritate et doctrina omnem iam adhibeant diligentiam ad vitia demonstranda, quibus ista Societas scatet, et ad propulsanda quae secum affert pericula: nihilominus muneri suo deesse viderentur, si pastoralem eorumdem Episcoporum zelum in re adeo gravi vehementius non inflammarent: eo enim periculosior est haec novitas, quo ad speciem pia et de christianae Societatis unitate admodum sollicita videtur.

Fundamentum cui ipsa innititur huiusmodi est quod divinam Ecclesiae constitutionem susque deque vertit. Tota enim in eo est, ut supponat veram Iesu Christi Ecclesiam constare partim ex romana Ecclesia per universum orbem diffusa et propagata, partim vero ex schismate photiano et ex anglicana haeresi, quibus aeque ac Ecclesiae romanae unus sit Dominus, *una fides* et unum baptisma. Ad removendas vero dissensiones, quibus hae tres chri-

stianae communiones cum gravi scandalo et cum veritatis et caritatis dispendio divexantur, preces et sacrificia indicit, ut a Deo gratia unitatis impetretur. Nihil certe viro catholico potius esse debet, quam ut inter Christianos schismata et dissensiones a radice evellantur, et Christiani omnes sint ***solliciti servare unitatem spiritus in vinculo pacis*** (*Ephes.*, IV, 3). Quapropter Ecclesia Catholica preces Deo O. M. fundit et Christifideles ad orandum excitat, ut ad veram fidem convertantur et in gratiam cum Sancta Romana Ecclesia, extra quam non est salus, eiuratis erroribus, restituantur quicumque omnes ab eadem Ecclesia recesserunt: imo ut omnes homines ad agnitionem veritatis, Deo bene iuvante, perveniant. At quod Christifideles et ecclesiastici viri, haereticorum ductu et, quod peius est, iuxta intentionem haeresi quam maxime pollutam et infectam, pro christiana unitate orent, tolerari nullo modo potest. Vera Iesu Christi Ecclesia quadruplici nota, quam in symbolo credendam asserimus, auctoritate divina constituitur et dignoscitur; et quaelibet ex hisce notis ita cum aliis cohaeret ut ab iis nequeat seiungi; hinc fit, ut quae vere est et dicitur catholica, unitatis simul, sanctitatis et Apostolicae successionis praerogativa debeat effulgere. Ecclesia igitur catholica una est unitate conspicua perfectaque orbis terrae et omnium gentium, ea profecto unitate, cuius principium, radix et origo indefectibilis est beati Petri Apostolorum Principis eiusque in Cathedra romana Successorum suprema auctoritas et potior principalitas. Nec alia est Ecclesia catholica nisi quae, super unum Petrum aedificata, in unum connexum corpus atque compactum unitate fidei et caritatis assurgit: quod beatus Cyprianus, in *Epist. 45,* sincere professus est, dum Cornelium Papam in hunc modum alloquebatur: ***ut Te collegae nostri et communionem tuam idest Catholicae Ecclesiae unitatem pariter et caritatem probarent firmiter ac tenerent.*** Et idipsum quoque Hormisdas Pontifex ab Episcopis acacianum schisma eiurantibus assertum voluit in formula totius christianae antiquitatis suffragio comprobata, ubi ***sequestrati a communione Ecclesiae catholicae*** ii dicuntur, qui sunt ***non consentientes in omnibus Sedi Apostolicae.*** Et tantum abest quin communiones a Romana Sede separatae iure suo catholicae nominari et haberi possint, ut potius ex hac ipsa separatione et discordia dignoscatur quaenam societates et quinam christiani nec veram fidem teneant nec veram Christi doctrinam: quemadmodum iam inde a secundo Ecclesiae saeculo luculentissime demonstrabat S. Irenaeus, lib. III, *Contra haeres.*, c. III. Caveant igitur summo studio Christifideles ne hisce societatibus coniungantur, quibus salva fidei integritate nequeunt adhaerere; et audiant sanctum Augustinum docentem, nec veritatem nec pietatem esse posse ubi christiana unitas et Sancti Spiritus caritas deest.

Praeterea inde quoque a londinensi Societate fideles abhorrere summopere debent, quod conspirantes in eam et ***indifferentismo*** favent et scandalum ingerunt. Societas illa, vel saltem eiusdem conditores et rectores, profitentur photianismum et anglicanismum duas esse eiusdem verae christianae religionis formas, in quibus aeque ac in Ecclesia catholica Deo placere datum sit: et

dissensionibus utique christianas huiusmodi communiones invicem urgeri, sed citra fidei violationem, propterea quia una eademque manet earumdem fides. Haec tamen est summa pestilentissimae indifferentiae in negotio religionis, quae hac potissimum aetate in maximam serpit animarum perniciem. Quare non est cur demonstretur catholicos huic Societati adhaerentes spiritualis ruinae catholicis iuxta atque acatholicis occasionem praebere, praesertim quum ex vana expectatione ut tres memoratae communiones integrae et in sua quaeque persuasione persistentes simul in unum coeant, Societas illa acatholicorum conversiones ad fidem aversetur et per ephemerides a se evulgatas impedire conetur.

Maxima igitur sollicitudine curandum est, ne catholici, vel specie pietatis vel mala sententia decepti, Societati, de qua hic habitus est sermo, aliisque similibus adscribantur vel quoquomodo foveant, et ne, fallaci novae christianae unitatis desiderio abrepti, ab ea desciscant unitate perfecta, quae mirabili munere gratiae Dei in Petri soliditate consistit.

Romae, hac die 16 septembris 1864.

C. Card. Patrizi.

II

AD QUOSDAM PUSEISTAS ANGLICOS

Honorabiles et dilectissimi Domini,

Quod vos, litteris ad me datis, *corde sincero et voce non ficta,* hoc tantum optare profiteamini, ut secundum Domini Nostri Iesu Christi verba unum ovile fiat et unus pastor, id spem affert huic Sacrae Congregationi iucundissimam, vos tandem, divina eiusdem Iesu Christi gratia, ad veram unitatem esse perventuros. Cavendum tamen vobis est, ne ipsam quaerentes deflectatis a via. Id porro Sacra Congregatio vobis contigisse vehementer dolet existimantibus, ad veram Iesu Christi Ecclesiam pertinere, tamquam partes, christianos illos coetus, qui *sacerdotii et catholici nominis haereditatem* habere se iactant, licet sint ab Apostolica Petri sede divisi ac separati. Qua opinione nihil est, quod magis a genuina catholicae Ecclesiae notione abhorreat. Catholica enim Ecclesia, ut in meis ad Episcopos Angliae litteris monetur, ea est quae, super unum Petrum aedificata, in unum connexum corpus atque compactum unitate fidei et caritatis assurgit.[1] Equidem hanc fidei et caritatis seu communionis unitatem, ex irreformabili Christi institutione, non modo praecipuam esse ac fundamentalem verae Ecclesiae proprietatem, sed certissimam quoque semperque visibilem notam, qua ipsa Ecclesia ab omnibus sectis tuto ac facile distinguatur, evidentissime vobis, si rem sedulo inspicere pacatoque

[1] S. Ambros., *De offic. ministr.*, lib. III, c. III, n. 19.

animo considerare volueritis, demonstrabunt tum Sacrarum Scripturarum diserta testimonia insignesque metaphorae, parabolae et imagines, quibus delineatur ac veluti repraesentatur Ecclesia, tum praeclarissima sanctorum Patrum antiquissimarumque synodorum documenta, tum constans agendi ratio, quam Ecclesia, a suis usque primordiis sequi consuevit adversus cuiusque generis haereticos et schismaticos, tametsi ex iis complures sacerdotii et catholici nominis haereditatem sibi arrogarent. Quemadmodum igitur Ecclesia Christi propter summam, quam per omnes gentes et in omne tempus diffusa firmissime retinet, fidei communionisque unitatem catholica est et dicitur, ita propter unitatem eamdem sancta et apostolica praedicatur; et quemadmodum absque tali unitate desineret, et iure et facto, esse catholica, ita sanctitatis etiam et apostolicae successionis insignibus continuo privaretur.

At Christi Ecclesia suam unitatem nunquam amisit, nunquam ne brevissimo quidem temporis intervallo amittet; quippe quae perenniter, iuxta divina oracula, duratura sit. Quomodo vero Ecclesia perenniter duratura credatur, si in essentialem eius statum aetas aetati succedens, non secus atque fit in mundanarum rerum mutabilitate, novam induceret speciem et formam, et ipsa adeo Ecclesia ab illa fidei et communionis unitate desciscere aliquando posset, qua et a Iesu Christo fundata est et ab Apostolis deinde propagata? Ideo enim, ait S. Ambrosius, regnum Ecclesiae manebit in aeternum, quia individua fides, corpus est unum. [1] Quod si Ecclesia Christi indefectibilis prorsus est, sponte sequitur, eam infallibilem quoque dici et credi debere in evangelica doctrina tradenda; quam infallibilitatis praerogativam Christum Dominum Ecclesiae suae, cuius ipse est caput, sponsus et lapis angularis, mirabili munere contulisse, inconcussum est catholicae fidei dogma. Et profecto quis sanus sibi persuadeat, errorem subesse posse publico ac solemni Ecclesiae magisterio, quod Christus eo consilio instituit, ut iam non simus parvuli fluctuantes et circumferamur omni vento doctrinae in nequitia hominum, in astutia ad circumventionem erroris; [2] quod sui praesentia nunquam deserendum, atque a Spiritu Sancto de omni veritate edocendum pollicitus est; a quo voluit universas gentes ad obedientiam fidei vocari, et rerum credendarum agendarumque doctrinam ita accipere, ut qui Apostolis legitimisque eorum successoribus praedicantibus non credidisset, condemnaretur; cui munus auctoritatemque attribuit sanorum verborum formae praescribendae, in qua omnes docibiles Dei convenirent? Hinc Paulus Ecclesiam appellat columnam et firmamentum veritatis. [3] Sed quo pacto Ecclesia esset firmamentum veritatis, nisi tuto ab ea veritas peteretur? Sanctissimi quoque Patres una voce loquuntur ac praedicant, in unitate Ecclesiae unitatem fidei ac doctrinae Christi sic defixam esse ut una disiungi ab alia non valeat; quo spectat aurea illa s. Cypriani

[1] *In Luc.*, lib. VII, n. 91.

[2] *Ephes.*, IV, 14.

[3] I *Timoth.*, III, 15.

sententia, Ecclesiam esse unitatis ac veritatis domicilium. [1] Neque catholica Ecclesia dubitavit unquam de hac praerogativa sibi promissa et per iugem Christi praesentiam Sanctique Spiritus afflatum communicata, quoties subortas fidei controversias dirimere, sacrarum Scripturarum sensum interpretari, erroresque commisso revelationis deposito adversos profligare aggressa est; suas enim dogmaticas definitiones edidit semper ac proposuit tamquam certam et immutabilem fidei regulam; quibus, ut fidei regulae, intimum quisque assensum sine ulla dubitatione, suspicione, haesitatione praestare deberet; qui vero iisdem definitionibus contumaciter obsisterent, hoc ipso circa fidem saluti consequendae necessariam naufragavisse nec amplius ad Christi ovile pertinere censerentur. Atque haec magis magisque absurditatem produnt illius commenti de catholica Ecclesia ex tribus communionibus coalescente, cuius commenti fautores infallibilitatem Ecclesiae necessario inficiari coguntur.

Iam non minus certum atque exploratum est, Christum Iesum, ut fidei communionisque unitas in Ecclesia gigneretur ac perpetuo servaretur, utque capite constituto schismatis tolleretur occasio, [2] beatissimum Petrum prae ceteris Apostolis, tamquam illorum principem et eiusdem unitatis centrum et vinculum conspicuum, singulari providentia elegisse; super quem Ecclesiam suam aedificavit, et cui totius gregis pascendi, fratres confirmandi, totoque orbe ligandi ac solvendi summam curam auctoritatemque contulit in successores omni aevo prorogandam. Catholicum dogma hoc est, quod ore Christi acceptum, perenni Patrum praedicatione traditum ac defensum Ecclesia universa omni aetate sanctissime retinuit, saepiusque adversus novatorum errores Summorum Pontificum Conciliorumque decretis confirmavit. Quare catholica Ecclesia illa solum semper credita est, quae fide et communione cum Sede romanorum Pontificum Petri successorum cohaeret, quam propterea Sedem s. Cyprianus nuncupat catholicae Ecclesiae radicem et matricem; [3] quam unam Patres et Concilia per antonomasticam appellationem Apostolicae Sedis nomine designant; e qua sacerdotalis unitas exorta est [4] et in omnes venerandae communionis iura dimanant; [5] in qua Petrus iugiter vivit et praesidet et praestat quaerentibus fidei veritatem. [6] Certe s. Augustinus, ut schismatis convictos Donatistas ad radicem et vitem, unde discesserant, revocaret, argumento utitur ab antiquioribus Patribus frequentato: « Venite, fratres, si vultis ut inse-« ramini in vite. Dolor est, cum vos videmus praecisos ita iacere. Numerate « sacerdotes vel ab ipsa Petri Sede, et in ordine illo patrum, quis cui successit,

[1] *Epist. VIII, ad Corn.*, ap. Constant, n. 1.

[2] S. Hieronym., *Lib. I adv. Iovin.*, n. 26.

[3] *Epist. IV ad Cornelium*, ap. Constant, n. 3.

[4] S. Cypr., *Epist. XII ad Corn.*, ap. Constant, n. 14.

[5] *Epistola Concilii aquileiensis ad Gratianum imperatorem*, anni 381, inter *Epistolas* S. Ambrosii.

[6] S. Petrus Crysol., *Epist. ad Eutich., Act. III concilii ephes.*, ap. Harduin, I, 1478.

« videte. Ipsa est petra, quam non vincunt superbae inferorum portae ».[1] Quo uno satis ostendit, in catholica Ecclesia eum non esse qui non inhaereat illi Petrae, in qua fundamentum positum est unitatis catholicae. Neque aliter sensit s. Hieronymus, cui profanus erat quisquis non Cathedrae Petri et Pontifici in ea sedenti communione consociaretur: « Nullum primum - sic ille ad Damasum - « nisi Christum sequens, beatitudini tuae, idest cathedrae Petri communione « consocior; super illam petram aedificatam esse Ecclesiam scio. Quicumque « extra hanc domum agnum comederit, profanus est. Si quis in Noë arca non « fuerit, peribit regnante diluvio. Quicumque tecum non colligit, spargit, hoc « est, qui Christi non est, antichristi est ».[2] Neque aliter s. Optatus Milevitanus, qui singularem illam cathedram celebrat, omnibus notam, Romae constitutam, in qua unitas ab omnibus ita servari debet, ut schismaticus et haereticus sit, qui contra illam singularem cathedram aliam collocet.[3] Et merito quidem; in Romanorum enim Pontificum ordinatione et successione, uti denunciat aperte omnibus s. Irenaeus, ea quae est ab Apostolis in Ecclesia traditio et veritatis praeconatio pervenit usque ad nos; et est plenissima haec ostensio, unam et eamdem vivificatricem fidem esse quae in Ecclesia ab Apostolis usque nunc sit conservata et tradita in veritate.[4]

Itaque si proprium est ac perpetuum verae Christi Ecclesiae insigne, ut summa fidei caritatisque socialis unitate contineatur, efflorescat ac veluti civitas supra montem posita omnibus hominibus omni tempore patefiat; et si, alia ex parte, eiusdem unitatis originem, centrum ac vinculum Christus esse voluit Apostolicam Petri Sedem, consequens fit, coetus prorsus omnes ab externa visibilique communione et oboedientia Romani Pontificis separatos, esse non posse Ecclesiam Christi, neque ad Ecclesiam Christi quomodolibet pertinere, ad illam scilicet Ecclesiam, quae in symbolo post Trinitatis commendationem credenda proponitur Ecclesia sancta, Ecclesia una, Ecclesia vera, Ecclesia catholica;[5] quae catholica nominatur non solum a suis, verum etiam ab omnibus inimicis,[6] sicque ipsum catholicae nomen sola obtinuit, ut cum omnes haeretici se catholicos dici velint, quaerenti tamen peregrino alicui, ubi ad catholicam conveniatur, nullus haereticorum vel basilicam suam vel domum audeat ostendere;[7] per quam Christus veluti per corpus sibi penitissime coniunctum beneficia redemptionis impertit, et a qua quisque fuerit separatus, quantumlibet laudabiliter se vivere existimet, hoc solo scelere quod a Christi unitate disiunctus est, non habebit vitam, sed ira Dei manet super eum;[8] eiusmodi

[1] ***Psalm. in part. Donati.***

[2] ***Epist. 14.***, al 57, ***ad Damas.***, n. 2.

[3] ***De schism. Donatist.***, lib. II, n. 2.

[4] ***Lib. III, contra haeres.***, cap. III, n. 3, ex vet. interpr.

[5] S. Aug., ***De Symb. ad catech.***, cap. VI.

[6] Id., ***De vera Relig.***, cap. VII.

[7] Id., ***Contr. epist. fundam.***, cap. IV, n. 5.

[8] Id., ***Ep. 141***, al. 152, n. 5.

proinde coetibus catholicum nomen tum iure minime competere, tum facto attribui nullatenus posse citra manifestam haeresim. Inde autem perspicietis, honorabiles ac dilectissimi Domini, quare sacra haec Congregatio tanta sollicitudine caverit, ne Christifideles societati a vobis recens institutae ad promovendam, ut dicitis, christianitatis unitatem cooptari paterentur aut quoquomodo faverent. Perspicietis etiam in irritum necessario cadere quamcumque conciliandae concordiae molitionem, nisi ad ea principia exigatur, quibus Ecclesia et ab initio est a Christo stabilita et deinceps omni consequenti aetate per Apostolos eorumque successores una eademque in universum orbem propagata; quaeque in celeberrima Hormisdae formula, quam certum est a tota catholica Ecclesia comprobatam esse, dilucide exponuntur. Perspicietis denique, oecumenicam illam, quam memoratis, *intercommunionem* ante schisma Photianum, ideo viguisse quia orientales ecclesiae nondum a debito Apostolicae Cathedrae obsequio desciverant; neque ad optatissimam hanc intercommunionem restaurandam satis esse, simultates et odia in Romanam Ecclesiam deponere, sed omnino, ex praecepto et instituto Christi, oportere Romanae Ecclesiae fidem et communionem amplecti; quandoquidem, ut ait venerabilis Beda, splendidissimum vestrae gentis ornamentum: « Quicumque ab unitate « fidei vel societate illius (beati Petri) quolibet modo semetipsos segregant, tales « nec vinculis peccatorum absolvi nec ianuam possint regni caelestis ingredi ».[1]

Atque utinam, honorabiles et dilectissimi Domini, quoniam *Ecclesia catholica una esse nec scindi nec dividi posse monstrata est,*[2] non amplius dubitetis, vos eiusdem Ecclesiae condere gremio, quae usque ad confessionem generis humani ab apostolica Sede per successiones episcoporum, frustra haereticis circumlatrantibus, culmen auctoritatis obtinuit.[3] Utinam quod in vobis per inditam benevolentiam erga hanc Ecclesiam Spiritus Sanctus coepit, ipse complere et perficere sine mora dignetur. Id vobis una cum hac sacra Congregatione toto ominatur animo et a Deo misericordiarum et luminum Patre effixe adprecatur sanctissimus Dominus Noster Pius Papa IX, ut vos tandem omnes, ab exhaeredata praecisione fugientes, in haereditatem Christi, in veram catholicam Ecclesiam, ad quam certe spectarunt maiores vestri ante lugendam saeculi sextidecimi separationem, accipere feliciter mereamini radicem caritatis in vinculo pacis et in societate unitatis.[4] Valete.

Romae, hac die 8 novembris 1865.

C. Card. Patrizi.

[1] *Hom. in natale ss. Petri et Pauli.*

[2] S. Cypr., *Ep. VIII ad Corn.*, apud Constant., n. 2.

[3] S. Aug., *De util. credendi*, c. XVII, n. 35.

[4] Id., *Ep. 61*, al. 223, n. 2; *Ep. 69*, al. 238, n. 1.

II

DUBIUM

DE THEOSOPHISMO

Feria IV die 16 iulii 1919

In plenario conventu habito ab Emis ac Rmis Dominis Cardinalibus in rebus fidei et morum Inquisitoribus Generalibus, proposito dubio: « An doctrinae, quas hodie theosophicas dicunt, componi possint cum « doctrina catholica; ideoque an liceat nomen dare societatibus theo- « sophicis, earum conventibus interesse, ipsarumque libros, epheme- « rides, diaria, scripta legere »

Iidem Emi ac Rmi Domini, praehabito DD. Consultorum voto, respondendum decreverunt: *Negative in omnibus.*

Et feria V die 17 eiusdem mensis, Ssmus D. N. D. Benedictus Div. Prov. PP. XV, in solita audientia R. P. D. Assessori S. O. impertita, relatam sibi Emorum Patrum resolutionem approbavit et publicari mandavit.

Datum Romae, ex aedibus S. Officii, die 18 iulii 1919.

A. Castellano, *Supremae S. C. S. Off. Notarius.*

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

NOMINATIO

4 iulii 1919. — Attentis valetudinis conditionibus Rmi Episcopi Mimatensis, Ssmus D. N. Benedictus Pp. XV, decreto S. Congregationis Consistorialis, deputavit R. P. D. Petrum Verdier, episcopum titularem Titopolitanum et auxiliarem Episcopi Ruthenensis, in *Administratorem Apostolicum dioecesis Mimatensis.*

SACRA CONGREGATIO CONCILII

ROMANA ET ALIARUM

DE CONCURSU IN PAROCHORUM TRANSLATIONE

21 iunii 1919

FACTI SPECIES. - In noviter dato Codice Iuris Canonici, lib. III, tit. XXIX, can. 2162 ss., praescribitur modus procedendi in parochorum translatione, unaque fit distinctio inter parochos inamovibiles, quos invitos Ordinarius transferre nequit, et amovibiles, qui etiam inviti, servatis normis iure praescriptis, transferri possunt. Nulla tamen occurrit ibi mentio concursus seu examinis peragendi aut omittendi in adipiscendo regimine novae paroeciae, quam provisionis formam idem Codex in genere agnoscit et, ubi in usu est, praeservat vi can. 459, § 4. Hinc quamdam ambiguitatem et incertitudinem in exsequendis normis can. 2162 ss. Ordinarii, praesertim Italiae, experti sunt, prout ostendunt petitiones a nonnullis ex eis, etiam post diem sacrae Pentecostes anni 1918, ad H. S. C. datae, ut facultas illis fieret dispensandi cum parochis, vi can. 2162 transferendis, super lege concursus. Quibus petitionibus antequam fieret satis, visum est Emis Patribus subiicere generale dubium: *An requiratur concursus vel saltem examen in parochorum translatione de qua in can. 2162 et seq. Codicis Iuris Canonici.*

ANIMADVERSIONES ad rem hae adhibebantur. Praemittitur nullum fieri locum dubio, quoad regiones in quibus concursus paroeciales sunt *generales*, i. e. fiunt ut generatim constet de idoneitate concurrentium ad regimen paroeciale absolute consideratum, de qua forma cfr. praesertim recentem causam Mediolanen., *Concursuum paroecialium*, 17 dec. 1904. In comperto enim est in hisce concursibus approbatos, idoneos renunciari ad *quamcumque* paroeciam, et ideo nihil obstare quominus absque novo concursu ab una ad aliam transferantur. Difficultas e contrario apparet in paroeciis provisis per concursus *speciales*, ubi idoneitas oppositorum iudicatur iuxta Conc. Trid., sess. XXIV, c. 18, *de ref.*, non quoad ministerium paroeciale generatim, sed definite quoad « vacantem paroeciam » ibi: « renuncientur quotquot idonei iudicati fuerint aetate, « moribus, doctrina, prudentia *et aliis rebus ad vacantem ecclesiam guber-*

« *nandam opportunis* ». Quorum verborum sensus late exponitur in disceptatione causae Brixien. et aliar., 27 ian. 1912 [*Acta Ap. Sedis,* IV, p. 296 ss.]. Nam in hoc casu, et praecise ob praefatam rationem, quod nempe idoneitas decernitur tantummodo respectu vacantis paroeciae cui per concursum providetur, concludunt communiter scriptores, vetitum esse iam parochos sine concursu ad aliam paroeciam optandam, absque licentia S. Sedis, admittere (cfr. Garcia, *De benef.*, p. IX, c. 2, n. 208 ss., Barbosa, *De off. et pot. parochi,* p. III, all. 60, n. 91; Fagnan., in tit. *Ne sede vacante,* cap. *Illa,* n. 18 ss., et alia in cit. Mediolanen., 17 decembris 1904).

Quum itaque hoc vetitum indubitanter constet esse elementum quoddam seu certum disciplinae concursus specialis iuxta ius ante Codicem vigens, quumque in Codice haec disciplina explicitis verbis can. 459, § 4, reservetur integra, « donec Sedes Apostolica aliud decreverit » idem vetitum videtur quoque perseverare post datum Codicem; seu, saltem, non esse certum a Codice sublatum illud esse, in qua etiam hypothesi, ex can. 6, § 4, « a veteri iure non est recedendum ».

Sed ex adverso, si enunciata rationum momenta absque ullo discrimine admittantur, liquet hanc esse conclusionem ferendam, videlicet can. 2162 et seq. nullum locum habere in his regionibus ubi paroeciarum provisio fit per concursum specialem. Nam, posita hac necessitate concursus subeundi, vel parochus transferendus concursu victor excedit, et tunc *vi ipsius concursus* regimen paroeciae *ad quam* adipiscitur, quin ulla opus sit facultate data per can. 2162; vel e contrario in concursu ab aliis candidatis superatur, et tunc, sine manifesta iniustitia adversus alios oppositores, nulli usui esse poterit eadem facultas: aliis verbis, ut habet Reiffenstuel (lib. I, tit. II, § XIX, n. 518) posita hac necessitate « dispositio legis de facili redderetur delusoria », ideoque concludendum omnino esset a facultate can. 2162 excipi prorsus Ordinarios regionum ubi paroeciarum provincia fit per concursum specialem.

Et quamvis huius extremae conclusionis apparens aliqua ratio excogitari possit in hoc, quod Codex providet iuxta normam generalem, in qua, ad tramitem can. 459, § 1-3, nullus concursus in paroeciarum provisione praescribitur, non vero tenetur providere quoque iuxta normam specialem, exceptivam, § 4 eiusdem can. 459 contentam; attamen nemo non videt quam grave sit et odiosum adeo latam exceptionem, *tacitam* prorsus, verbis legis manifestae supponere. Immo contrarium, ex eo quod can. 459, § 4, lex expresse reservaverit formam concursus ubi viget, dum can. 2162 ss. de hac forma omnino silet, arguendum foret iuxta effatum: « lex ubi « voluit expressit, *ubi non expressit non voluit* ». - Idque fortius firmatur

considerando, iuxta ipsa obiecta verba can. 459, § 4, formam concursus iam non haberi in Codice nisi ut exceptionem ad nutum S. Sedis servandam; ibi: « haec forma retineatur, *donec Sedes Apostolica aliud decre-* « *verit* », quae verba, ut adnotatum est in Lisbonen. et aliarum, *Provis. paroeciar.* 13 aprilis 1918, perspicue edicunt « permitti interim bonum, *in* « *expectatione melioris,* ad quod contenditur » (*Acta Ap. Sedis,* XI, 237); videtur igitur incongruum eidem formae exceptivae, tale tantumque momentum tribuere, ut impediat in plurimis locis ingressum novae legis quae explicite perhibetur data, ut consulatur bono animarum: cfr. verba can. 2162, ibi: « Si bonum animarum postulet », etc.

Concludendum itaque potius videtur, hac facultate can. 2162 inchoari, in casu peculiari translationis parochorum, correctionem antiqui Iuris, seu rectius, correctionem Iuris post-tridentini, per reditum ad ius commune antiquum, consignatum in caus. VII, quaest. I, cap. 37 et 39; quae correctio non solum facile supponitur, sed etiam « censetur favo- « rabilis ac proinde extendenda » ut pluribus ostendit Reiffenst., l. c., n. 508 ss., ibi: « Non est mirum, quod lex posterior [in casu: Codex] « quae corrigit aliud Ius correctivum [in casu: ius post-tridentinum de « concursu speciali] et nos reducit ad terminos antiquae legis [in casu: « ad ius Decreti Gratiani], censeatur favorabilis, *et idcirco extendenda* ». Ceterum praestat adnotare hanc correctionem iam inchoatam explicite fuisse per decretum *Maxima Cura,* S. C. Consist., diei 20 aug. 1910, can. 26, § 1, in casu translationis parochi *amoti* ad aliam paroeciam, quod praescriptum etiam Codex recipit can. 2154, § 1: « Amoto parocho « Ordinarius .... consulat, sive *translatione ad aliam paroeciam,* vel assi- « gnatione alius officii », etc.

Nec ceteroquin, in casu can. 2162, cessare videntur eae utilitates propter quas prudentissime cautum est ut idoneitas candidati probetur potissimum et definite quoad paroeciam illi committendam: quin immo in casu explicite supponitur parochum transferendum qui iam « utiliter « paroeciam [*a qua*] regit », hoc ipso sese probasse *magis* idoneum ad paroeciam *ad quam* regendam, ita ut « bonum animarum postulet » ut ad hanc destinetur *magis* quam in illa relinquatur: quae *maior* utilitas adeo evidens supponitur, ut parochus, suis commodis postpositis, quibus etiam invitus esse possit, in hac adipiscenda *magis* probet « suum Dei atque animarum amorem ». Nec satis: in sequenti can. 2163 supponitur explicite paroeciam esse nonnumquam ordinis *inferioris,* ita ut etiam invitus omnino parochus amovibilis transferri possit, « si pa- « roecia ad quam non sit ordinis *nimio* inferioris ». Iamvero (etiam omisso quod, in casu translationis parochi *inviti,* inepte prorsus sta-

tueretur necessitas concursus vel etiam examinis subeundi, tamquam conditio eiusdem paroeciae adipiscendae, quum nihil facilius sit quam reprobationem ferre in concursu aut examine) luculenter ostendunt hae legis datae conditiones, idoneitatem transferendi quoad determinatam paroeciam *ad quam*, in casu in comperto adeo esse ut nihil supra hanc certitudinem per concursum aut etiam per examen addi possit.

Examinis autem ratio non est profecto maior quam ratio concursus, ut aperto eruitur ex can. 459, § 3, n. 3: nam examen transferendi nonnisi ad huius *idoneitatem* Episcopo manifestandam requireretur, de qua idoneitate in casu Episcopus certissimus supponitur: iamvero « eum « qui certus est certiorari ulterius non oportere » omnia iura clamant.

Resolutio. - Proposito in plenario S. C. Concilii conventu diei 21 iunii 1919 suprascripto dubio, nimirum: *An requiratur concursus vel saltem examen in parochorum translatione de qua in can. 2162 et seq. Codicis Iuris Canonici:*

Emi Patres respondendum censuere: *Negative ad utrumque.*

In audientia autem insequenti die infrascripto Secretario concessa, SSmus D. N. Benedictus Divina Providentia PP. XV, datam resolutionem approbare et confirmare dignatus est.

I. Mori, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

I

CIRCA DECRETUM « INTER RELIQUAS », DE RELIGIOSIS SERVITIO MILITARI ADSTRICTIS.

Cum in Codice Iuris Canonici nihil habeatur circa ea quae continentur in Decreto de Religiosis servitio militari adstrictis, a S. Congregatione de Religiosis, sub die 1ª ianuarii 1911 dato, dubium nonnullis exortum est utrum adhuc praedictum Decretum vigeat post Codicis promulgationem.

Haec autem S. Congregatio, attenta negotii gravitate, animadvertendum censet in Codice Iuris Canonici nullam haberi potuisse ratio-

nem praefati Decreti *Inter reliquas,* nec eiusdem praescripta Canonibus inserta fuisse, cum idem Decretum, natura sua, ad circumstantias temporum et locorum habeat relationem, nec generalis legis ecclesiasticae rationem induere possit. Etenim iuxta can. 614: « Religiosi, etiam laici « ac novitii, fruuntur privilegiis clericorum de quibus in can. 119-123 »; quae inter canon 121 absolute edicit: « Clerici omnes a servitio militari ... immunes sunt ».

Cum autem causae ob quas datum fuerit Decretum *Inter reliquas,* difficultate temporum perseverent, et viri religiosi, etiam professi, ad servitium militare, pluribus in regionibus, cogantur, nullo habito respectu ad eorum statum, quo Dei servitio iam fuerint mancipati, consequens est praescripta eiusdem Decreti in suo robore esse servanda.

Propositis igitur dubiis:

1) utrum Decretum *Inter reliquas* S. Congregationis Religiosorum, diei 1ae ianuarii 1911, de Religiosis servitio militari adstrictis adhuc vigeat;

et quatenus affirmative:

2) utrum Novitii servitio militari adstricti, absoluto Novitiatu, vota religiosa temporanea emittere debeant ad triennium iuxta modum in can. 574 expressum;

haec Sacra Congregatio, re mature perpensa, respondendum censuit prout respondet:

ad primum *affirmative;*

ad secundum *negative; et vota temporanea emittantur valitura usque ad servitium militare.*

Quapropter statuit S. Congregatio, ut:

1) vota praedicta cessent eo die quo Religiosus militiae effective adscriptus et disciplinae militari subiectus evadit, vel inhabilis ad militiam absolute et in perpetuum declaratur;

2) perdurante militari servitio, alumnus, quamvis votis religiosis non sit ligatus, tamen membrum religionis esse perseverat, sub auctoritate suorum Superiorum, qui de eo curam habere debent forma praescripta in Decreto *Inter reliquas,* nn. IV et V. Attamen, ad normam can. 637, alumnus potest libere religionem deserere, praemonitis Superioribus per declarationem in scriptis vel coram testibus, quae declaratio caute in Archivo Ordinis vel Instituti servetur; Religio pariter potest eum, ob iustas et rationabiles causas, dimissum declarare;

3) ad praecavendam autem dubitationem omnem circa professiones, quae forte post promulgationem Codicis bona fide emissae sunt contra praescriptum Decreti *Inter reliquas,* S. Congregatio facultates tribuit

Superioribus eas sanandi, dummodo accedat consensus Religiosi, in scriptis declarandus ac in Archivis servandus.

Facta autem de his relatione SSmo D. N. Benedicto Pp. XV in audientia diei 15 iulii 1919 ab infrascripto Card. Praefecto, Sanctitas Sua praedicta omnia approbavit et publici iuris fieri mandavit.

Datum Romae, die et anno praedictis.

R. Card. Scapinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Maurus M. Serafini, Ab. O. S. B., *Secretarius.*

II

DUBIUM

CIRCA RITUS IN PROFESSIONE MONIALIUM SERVANDOS

« An resolutiones S. C. EE. et RR., sub die 18 iulii 1902 ad I, et « 15 ianuarii 1903 ad I et II, circa modum servandum in emittenda sim- « plici et sollemni Monialium professione post editum Decretum *Perpensis* « diei 2 maii 1902, vigeat post inductam a Codice Iuris Canonici profes- « sionem votorum temporaneorum, quae votis sollemnibus praemitti « debeat? ».

S. Congregatio, omnibus mature perpensis, respondendum censuit:

Negative, et ad mentem. « Mens est ut professioni sollemni reserventur « ritus illi omnes et caeremoniae quae ad perpetuitatem status referun- « tur; ad professionem vero temporaneam sufficit ut, ad normam cano- « nis 577, § I, n. 6, a legitimo Superiore secundum Constitutiones per se « vel per alium recipiatur ».

Datum ex Secretaria S. Congregationis de Religiosis, die 10 iulii 1919.

L. ✠ S.

Maurus M. Serafini, Ab. O. S. B., *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

DESIGNATIO ORDINARII PRO APPELLATIONE IUXTA CAN. 1594, § 2

Iuxta can. 1594, § 2 Codicis Iuris Canonici pro appellatione:

Rmus Archiepiscopus Madraspolitanus designavit Ordinarium Vizagapatamensem.

Quam designationem Ssmus D. N. Benedictus Pp. XV, die 14 iulii 1919, adprobare dignatus est.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

AURELIANEN.

DECRETUM CANONIZATIONIS BEATAE IOANNAE DE ARC VIRGINIS, PUELLAE AURELIANENSIS NUNCUPATAE.

SUPER DUBIO

An, stante duorum miraculorum approbatione, post indultam eidem Beatae ab Apostolica Sede venerationem, tuto procedi possit ad solemnem ipsius Canonizationem?

Caelesti rerum dispensatione equidem evenisse apparet, ut asperrimis hisce temporibus, quibus catholica Ecclesia acerrimo undique bello divexatur et haec sancta Petri Sedes tot variis oppugnatur modis, causa Canonizationis Beatae Ioannae de Arc supremum suum, mira successus prosperitate, assequeretur fastigium.

Nam cuncta, quae in eadem electissima causa gesta huc usque fuisse ob oculos ponit et ex ordine singillatim describit authentica actorum omnium recensio, qui animo reputaverit complexusque cogitatione fuerit, huic sane, necessaria quadam factorum connexione, fel. rec. Callistus Papa III sponte se sistit, eique cunctisque, qui corruptae prae-

iudicataeque opinionis plane sint expertes, invictum veritatis iustitiaeque assertorem idem magnifice se probat Romanus Pontifex eximiumque vindicem.

Pro cupidine namque, qua constanter eo feruntur perpetui catholici nominis hostes, ut, quamlibet, vel minimam, sibi excidere occasionem non patiantur, quin suspicionem et invidiam Ecclesiae Christi parent, Aurelianensis Puellae etiam abuti connisi sunt historia, inde sat firmum ducere se posse argumentum autumantes, quod scilicet homines nequam, qui in teterrima innocentissimae Verginis patranda nece praecipuam habuerant partem, ecclesiasticae addicti erant militiae.

Sed contra, quod sperabatur cessurum fore in manifestum Apostolicae Sedis dedecus, ad eiusdem ostendendam magis magisque ponendam in aperto divinam institutionem mirifice inserviit. Scitum quippe est, in eo tam iniquo tamque nefario insonti Adolescentulae illato supplicio, quidquid minor peccaverit Ecclesiae pastor aliique peccaverint sacro mancipati ministerio, id omne plene cumulateque correctum emendatumque fuisse a supremo universalis Ecclesiae Pastore; utque exspectandum et opus profecto erat, tanta prudentia tantaque sapientia adeo grave susceptum, gestum expeditumque fuisse negotium, ut ostenderunt postea apertumque fecerunt mirabiles, qui consecuti sunt, eventus.

Nedum enim apostolica Summi Pontificis Callisti III auctoritate omnino est rescissa penitusque abstersa, quae, per summum scelus, nobilissimae Darciensi Virgini inusta fuerat infamia, verum et, quodque longe maius praeclariusque, ut res ipsa docet, extat atque eminet, eiusdem Aurelianensis Puellae, aetate hac nostra, agitari coepit Beatificationis causa, eaque, temporis spatio vicennio minori, fauste feliciterque ad exitum perducta, inita quoque est causa Canonizationis, quae prospere non minus quam expedite sic pariter processit, ut, vix expleto decennio, optatam contigerit metam.

Ad integram siquidem perficiendam actorum seriem, prouti eamdem deposcit flagitatque constitutus iudicialis ordo, illud tantum supererat inquirendum: *An, stante duorum miraculorum approbatione, post indultam Beatae Ioannae de Arc ab Apostolica Sede venerationem, tuto procedi possit ad solemnem ipsius Canonizationem?* Quocirca per Reverendissimum Cardinalem Ianuarium Granito Pignatelli di Belmonte causae Relatorem, praefato proposito Dubio in generalibus sacri huius Ordinis comitiis, quae, die decima septima mensis iunii huius vertentis anni, coram Sanctissimo Domino nostro Benedicto Papa XV celebrata sunt, omnes qui convenerant, tum Reverendissimi Cardinales tum Patres Consultores, *tuto procedi posse* uno ore respondendum censuerunt. Ve-

rumtamen, tam grave iudicium suprema claudere sententia Sua distulit Sanctissimus Dominus noster, ut interim, effusis precibus, in tanta re definienda maiora sibi a Patre luminum auxilia compararet. Quumque mentem suam postmodum aperire statuisset, hodiernam designavit diem Dominicam IV post Pentecosten; idcirco salutari Hostia ferventissime perlitata, ad Vaticanas Aedes acciri iussit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum, et Ianuarium Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopum Albanensem causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter edixit: *Tuto procedi posse ad solemnem Beatae Ioannae de Arc Canonizationem.*

Hoc autem Decretum publici iuris fieri, et in acta sacrorum rituum Congregationis referri, nec non litteras apostolicas sub Plumbo de Canonizationis solemnibus, ubi primum licuerit, in Basilica Vaticana celebrandis expediri mandavit, pridie nonas iulias anno MCMXIX.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

PARISIEN.

DECRETUM BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVAE DEI LUDOVICAE DE MARILLAC VIDUAE LE GRAS, CONFUNDATRICIS SOCIETATIS PUELLARUM CARITATIS.

Super dubio

An, stante approbatione virtutum et trium miraculorum, tuto procedi possit ad solemnem praefatae venerabilis Servae Dei Beatificationem?

Venerabilis Dei Famula Ludovica de Marillac, vidua Le Gras, ex quo virum nacta fuit sanctitate celeberrimum, cui nomen Vincentius a Paulo, eumque sibi delegit in conscientiae moderatorem atque iudicem, unum inter et aliam tanta brevi exorta est seque indesinenter explicuit

animorum coniunctio, ut ei, quem magistrum atque ducem, non sine provido sapientique Dei consilio, constituerat sibi, perpetuo adhaeserit eiusque nutu duci regique voluerit venerabilis Ludovica per triginta et octo continenter annos, quod nempe eiusdem reliquum vitae fuit. Septuagenaria namque minor illa decessit, anno videlicet supra millesimum sexcentesimo sexagesimo, medio mense martio, inter vivos adhuc, modico licet temporis intervallo, agente et operante sancto Vincentio. Hic sane, octogenario maior, suaque orbatus operum consorte et socia laborum, alacriter tamen uberrimam pergebat metiri caritatis segetem, donec dierum et meritorum plenus, ipse pariter hanc mortalem posuit vitam eamque cum caelesti patria commutavit, eodem recurrente anno, mense septembri, die vero mensis septima ac vigesima.

Interim, quod minime est praetereundum, peculiari immo sedulaque est notatione dignum, per illos sex circiter menses, quibus sanctus Vincentius praeclarae suae discipulae superstes exstiterat vitaeque spiritualis filiae, de eadem, ut pronum profecto erat maximeque proclive est intelligere, passim loquebatur, cum novae Societatis, cuius ambo fuerant institutores, praesertim Alumnis, quarum spirituali prospiciens bono, ipsis sub aspectum ponere satagebat defunctae Matris, prouti Sanctorum est, exercitas virtutes. Nihilominus, ut acri erat instructus sanctus vir probatissimoque iudicio, apposite eas cauteque admonendas sibi religioni duxit, quanta de Famulae Dei Ludovicae sanctitate foret hominum opinio, nullam tamen erga ipsam publici et ecclesiastici cultus exhiberi posse significationem. Uti par erat, Patris monitis Ecclesiaeque legibus plane obsequentes usque sese praebuerunt *a Caritatae Puellae;* cumque benemeritissimam suam Parentem publice venerari se posse, uti Beatos decet, sibi in animum induxerunt, eum in finem, hanc supplices adiverunt Apostolicam Sedem, a qua, cunctis servatis, quae e vetustissimo ipsius Sedis Apostolicae more institutoque Romanorum Pontificum rite servanda erant, iam, quod proposuerant sibi, se esse assecutas iure meritoque laetantur.

Verumtamen quum pro indole probationum, quibus haec fulciebatur causa, duplicari necesse fuerit miraculorum numerum, *ut quod humano deerat, divino compensaretur iudicio;* quumque de tribus tantum miraculis constare non ita pridem fuerit pronuntiatum, hoc unum, quod supererat, obstaculum e medio auferre est dignatus Sanctissimus Dominus noster Benedictus Papa XV. Exempla quippe Decessorum suorum sequutus, qui eadem usi sunt indulgentia in causis religiosorum Ordinum seu Familiarum conditorum, dispensationem a quarto miraculo fuit elargitus.

Nec novus parvi faciendus insignis honoris titulus, de quo in apostolico, quod hac eadem faustissima die promulgatur, Decreto conspicua non minus quam diserta mentio occurrit; quandoquidem quatuor *a Caritate Puellae,* e legiferae Matris disciplina profectae eiusque spiritu eruditae, tamquam verae Christi martyres agnoscuntur et celebrantur. Quod sane intrinseco accedens praeclaro causae merito, causae ipsius dignitatem atque praestantiam illustrat et commendat; reique illud etiam argumento est, quod in generalibus sacrae huius Congregationis comitiis, quae, die decima septima nuper elapsi mensis iunii, coram Sanctissimo Domino nostro habita sunt, proposito per Reverendissimum Cardinalem Vincentium Vannutelli, causae Relatorem, Dubio: *An, stante approbatione virtutum et trium miraculorum, tuto procedi possit ad solemnem venerabilis Servae Dei Ludovicae de Marillac Beatificationem?* cuncti, qui aderant, quum Reverendissimi Cardinales tum Patres Consultores, latis suffragiis, tuto procedi posse affirmaverint. Attamen de unanimi hac suffragatione apostolicum denunciare iudicium distulit Beatissimus Pater, enixius interea postulaturus a Domino, ut sibi in gravissimo decernendo negotio propitius adesset. Tandem hodiernam elegit diem Dominicam IV post Pentecosten; eaque idcirco adveniente, quum prius rei sacrae devotissime fuisset operatus, ad Vaticanas Aedes advocari voluit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum, et Vincentium Vannutelli, Episcopum Ostiensem et Praenestinum, Sacri Collegii Decanum causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisdemque adstantibus, rite decrevit: *Tuto procedi posse ad solemnem venerabilis Ancillae Dei Ludovicae de Marillac Beatificationem.*

Eiusmodi autem Decretum in vulgus edi, in acta sacrae rituum Congregationis referri litterasque apostolicas in forma Brevis de Beatificationis solemnibus, ubi primum licuerit, in Basilica Vaticana celebrandis expediri iussit, pridie nonas iulias anno MCMXIX.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

III

CAMARACEN.

DECRETUM BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII VEN. SERVARUM DEI MARIAE MAGDALENAE FONTAINE ET TRIUM SOCIARUM EIUS, EX INSTITUTO PUELLARUM CARITATIS S. VINCENTII A PAULO, NECNON MARIAE CLOTILDIS ANGELAE A S. FRANCISCO BORGIA ET DECEM SOCIARUM EIUS, EX ORDINE MONIALIUM URSULINARUM DE VALENCIENNES.

SUPER DUBIO

An constet de martyrio et causa martyrii, signis seu miraculis in casu, et ad effectum, de quo agitur?

In hac vita, quae est hominis militia super terram, iis praecipue, qui ordines et signa sua deserere non erubescunt, quique, postquam a vero Fidei obsequio desciscere haec praesertim coepit aetas omnique circumferri vento doctrinae, tanto excreverunt numero, magno spectaculo sunt quindecim Deo sacrae Virgines.

Quarum priores quatuor ad Societatem pertinent Puellarum a Caritate; sorores nimirum Maria Magdalena Fontaine, Maria Francisca Lanel, Teresia Fantou et Ioanna Gérard; undecim vero reliquae ex Ordine sunt monialium Ursulinarum, eaeque nomen habent: Maria Clotildes a S. Francisco Borgia, Maria Scholastica a S. Iacobo, Anna Iosephina, Maria Ursula a S. Bernardino, Maria Aloisia a S. Francisco Assisiensi, Maria Laurentina a S. Stanislao, Maria Augustina a S. Corde Iesu, Maria Natalia a S. Aloisio, Anna Maria, Maria Francisca et Maria Cordula a S. Dominico. Iniquo namque iudicio damnatae, extremo cunctae immanique sublatae fuerunt supplicio, gallica furente perturbatioue, anno videlicet millesimo septuagesimo nonagesimo quarto.

Equidem, ob multiplex ac varium ingenium, quod ista tam celebris prae se tulit tamque tristi celebritate insignis publicarum rerum conversio, quae, octavodecimo exeunte saeculo, per Galliam facta est finitimasque regiones, arduum sane videri poterit negotium, tot inter hominum millia, quae, horrifica ea tempestate, securi ferienda carnifici tradita fuisse constat, veros agnoscere Christi martyres atque revereri. Eapropter, ad quindecim quod attinet praefatas venerabiles Dei Famulas, ne dubitationibus et ambiguitatibus facilis pateret aditus, interfuit plurimi, quid revera sit, in quod cadere queat christiani martyrii causa, statuere in primis certoque firmare, magistro atque duce Angelico Doctore.

Hic sane, quum hoc expendendum proposuisset sibi; scilicet: *Utrum sola Fides sit causa Martyrii?* laudabili ac sueta adhibita sua disceptandi methodo, quid de re sentiendum esset, hisce significavit verbis: « Respondeo dicendum, quod..... martyres dicuntur quasi testes; quia « scilicet corporalibus suis passionibus usque ad mortem testimonium « perhibent veritati, non cuicumque, sed veritati, quae secundum pie- « tatem est, quae per Christum nobis innotuit; unde et *martyres Christi* « dicuntur quasi testes ipsius. Huiusmodi autem est veritas fidei. Et ideo « cuiuslibet martyrii causa est fidei veritas. Sed ad fidei veritatem non « solum pertinet ipsa credulitas cordis, sed etiam exterior protestatio. « Quae quidem fit non solum per verba, quibus aliquis confitetur fidem, « sed etiam per facta, quibus aliquis fidem se habere ostendit, secundum « illud Iacob., II, 18: *Ego ostendam tibi ex operibus fidem meam.* Unde « et de quibusdam dicitur, *ad Tit.*, I, 16: *Confitentur se nosse Deum, « factis autem negant.* Et ideo omnium virtutum opera, secundum quod « referuntur in Deum, sunt quaedam protestationes fidei, per quam « nobis innotescit quod Deus huiusmodi opera a nobis requirit, et nos « pro eis remunerat. *Et secundum hoc possunt esse causa martyrii* » (2ª 2ae, quaest. CXXIV, art. 5).

Quibus praeiactis firmiterque constitutis, idem sic est prosecutus Doctor Angelicus: « Ad primum ergo dicendum quod Christianus dicitur « qui Christi est. Dicitur autem aliquis esse Christi non solum ex eo « quod habet fidem Christi, sed etiam ex eo quod Spiritu Christi ad « opera virtuosa procedit, secundum illud *ad Rom.*, VIII, 9: *Si quis « Spiritum Christi non habet, hic non est eius;* et etiam ex hoc quod, ad « imitationem Christi, peccatis moritur, secundum illud *ad Galat.*, V, 24: « *Qui Christi sunt carnem suam crucifixerunt cum vitiis et concupiscentiis.* « Et ideo *ut christianus patitur non solum qui patitur pro fidei confes- « sione, quae fit per verba, sed etiam quicumque patitur pro quocumque « bono opere faciendo, vel pro quocumque peccato vitando, propter Chri- « stum; quia bonum hoc pertinet ad fidei protestationem* » (loc. cit.).

Hanc ab Angelico Doctore adeo claram et perspicuam, ut eius est mos, traditam doctrinam ad utramque, de qua agitur, Causam transferre postmodum et aptare non difficile profecto fuit. Idque ut fieret, neque oportuit iis nominatim inniti tamquam martyrii causis, quibus prudentem cautumque virum tuto omnino secureque confidere haud posse apparebat; quandoquidem, eisdem etiam posthabitis, e cunctis aliis, quae, eodem spectantia, prostant in actis, una cum peculiaribus rerum, locorum ac personarum circumstantiis inspectis pensitatisque, prouti utrumque se reapse habuit factum, sat elementorum colligere et sumere licuit,

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA

DUBIUM CIRCA POTESTATEM ADNECTENDI INDULGENTIAS ROSARIIS, CORONIS PRECATORIIS, ETC.

R. P. D. Eduardus Ioseph Hanna, Sancti Francisci in California Archiepiscopus, nuper proposuit resolvendum sequens dubium, quod ita sonat: « An liceat Episcopis communicare presbyteris suae ditionis habi- « tualiter potestatem benedicendi rosaria, etc., de qua in canone 349, « § 1, n. 1, cum applicatione indulgentiarum, observatis ritibus ab Eccle- « sia praescriptis ».

Sacra Poenitentiaria Apostolica, re mature considerata, respondendum censuit: *Negative.*

Quam sententiam per infrascriptum Cardinalem Poenitentiarium Maiorem SSmo D. N. Benedicto Pp. XV in Audientia huius diei relatam, Sanctitas Sua adprobare dignata est eamque publici iuris fieri mandavit.

Datum Romae, die 18 iulii 1919.

O. Card. Giorgi, *Poenit. Maior.*

L. ✠ S.

F. Borgongini Duca, *Secretarius.*

quorum ope facta est potestas necessariam adipiscendi requisitae sive ex parte tyranni, seu persecutorum, sive ex parte venerabilium Ancillarum Dei, causae martyrii demonstrationem; eiusmodi nempe causae, quae, iuxta sancti Thomae Aquinatis doctrinam, apta atque idonea aestimari queat in casu et ad effectum, de quo agitur.

Ita, quae, abhinc quinquennium, instituta fuerat, quadruplicem post habitam disceptationem, progredi absolvique potuit quaestio. Antepraeparatoriae siquidem Congregationi una et altera praeparatoria successit Congregatio; die vero decimaseptima proxime superioris mensis iunii, coram Sanctissimo Domino nostro Benedicto Papa XV coacta fuit Congregatio generalis, in qua a Reverendissimo Cardinali Vincentio Vannutelli, causae Relatore, sequens ad discutiendum propositum est Dubium: *An constet de martyrio et causa martyrii, signis seu miraculis in casu et ad effectum, de quo agitur?* Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores sua quisque ex ordine suffragia tulerunt, quibus tamen omnibus laeto studiosoque animo exceptis, Sanctissimus Dominus noster a supremo Suo ferendo iudicio supersedendum de more duxit, graviterque perpendens, quanti res ponderis esset, spatium sibi sumpsit divinae opis implorandae. Quumque demum suam edicere sententiam decrevisset, hodiernam statuit diem Dominicam IV post Pentecosten; ideoque, sacris Mysteris devotissime celebratis, ad Vaticanas Aedes arcessiri voluit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum, et Vincentium Vannutelli, Episcopum Ostiensem et Praenestinum, Sacri Collegii Decanum causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter pronuntiavit: *Ita constare de martyrio et causa martyrii venerabilium Famularum Dei Mariae Magdalenae Fontaine et trium Sociarum eius, nec non Mariae Clotildis Angelae a S. Francisco Borgia et decem Sociarum eius, ut procedi possit ad ulteriora, in casu et ad effectum, de quo agitur.*

Hoc Decretum evulgari et in acta sacrae rituum Congregationis inseri mandavit pridie nonas iulias anno MCMXIX.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre si è degnato di nominare:

5 luglio 1919. L'Emo signor Cardinale Gennaro Granito Pignatelli di Belmonte, *Protettore dell'Ordine dei Minimi.*

» » » L'Emo signor Cardinale Oreste Giorgi, *Protettore dell'Istituto delle Figlie della Santa Vergine.*

6 » » Il Rev. D. Federico Callori, *suo cameriere segreto partecipante.*

7 » » Il Rev. D. Adriano Fortescue, della diocesi di Westminster, *Consultore della S. Congregazione « pro Ecclesia Orientali ».*

19 » » L'Emo signor Cardinale Gennaro Granito Pignatelli di Belmonte, *Protettore dell'Istituto delle Suore Terziarie Cappuccine « de la Divina Pastora ».*

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Assistente al Soglio Pontificio:

25 giugno 1919. Mons. Giovanni Gallacher, vescovo di Goulburn.

Protonotari apostolici ad instar participantium:

27 agosto 1918. Mons. Ladislao Leone Koglarski, della diocesi di Lublino.
21 marzo 1919. Mons. Eusebio Brzeziewicz, dell'archidiocesi di Varsavia.
2 luglio » Mons. Michele De Andrea, dell'archid. di Buenos Aires.
6 » » Mons. Emanuele Alvarado, dell'archidiocesi di Guadalajara.

Prelati Domestici di S. S.:

6 agosto 1918. Mons. Carlo A. Parent, della diocesi di London.
21 marzo 1919. Mons. Wladislao Kepinski, dell'archidiocesi di Varsavia.

5 aprile 1919. Mons. Guglielmo Ketcham, della diocesi di Oklahoma.
» » » Mons. Giacomo N. Connolly, dell'archidiocesi di New York.
22 » » Mons. Pietro J. Mac Keon, della diocesi di London.
» » » Mons. Tommaso West, della medesima diocesi.
23 » » Mons. Carlo E. Mac Gee, della medesima diocesi.
3 maggio » Mons. Daniele Guglielmo Lynch, della diocesi di Duluth.
21 giugno » Mons. Alessandro Bernabai, di Roma.
30 » » Mons. Alfredo Lemée, della diocesi di Séez.
» » » Mons. Arturo Stapylton Barnes, della dioc. di Northampton.
» » » Mons. Andrea Killiam, della diocesi di Wilcannia-Forbes.
6 luglio » Mons. Michele Cano, dell'archidiocesi di Guadalajara.
14 » » Mons. Francesco Fazzari, della diocesi di Gerace.
» » » Mons. Gaetano Audino, della medesima diocesi.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

L'Ordine della Milizia Aurata, detto dello Speron d'oro:

21 luglio 1919. Al sig. Luigi M. de Sousa Rebello Vahia, visconte di S. Giovanni da Pesqueira.

La Commenda dell'Ordine Piano:

21 luglio 1919. Al sig. conte Stanislao Colacicchi, esente delle Guardie Nobili.
» » » Al sig. marchese Alfonso Varano, esente delle Guardie Nobili.
» » » Al sig. comm. Paolo Croci, cameriere di Spada e Cappa di numero.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

25 giugno 1919. Al sig. dott. Ottone von Muhlberg, già Ministro di Prussia presso la S. Sede.

La Commenda con placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

11 aprile 1919. Al sig. cav. Edoardo L. Hearn, commissario supremo in Europa dei Cavalieri di Colombo durante la guerra.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

5 luglio 1919. Al sig. Giulio Billiet, dell'archidiocesi di Cambrai.
14 » » Al sig. dott. Guido Jockner, dell'archidiocesi di Monaco e Frisinga.
» » » Al sig. barone Leone de Crouzas-Crétet, dell'archidiocesi di Parigi.
» » » Al sig. Giuseppe Delom de Mezerac, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Fénelon Gibon, della medesima archidiocesi.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

21 giugno 1919. Al sig. dott. Pietro Antonio Giovanni M. Spaapen, della diocesi di Harlem.
3 luglio » Al sig. dott. Giuseppe Fouchet, della diocesi di Arras.
8 » » Al sig. avv. Pietro Vasquez Cisneros, dell'archidiocesi di Guadalajara.
» » » Al sig. avv. Michele Palomar y Vizcarra, della medesima archidiocesi.
9 » » Al sig. avv. Giacomo A. Flaherty, Cavaliere supremo di Colombo.
» » » Al sig. avv. Giuseppe C. Pelletier, capo della sezione legale dei Cavalieri di Colombo.
» » » Al sig. dott. Guglielmo P. Larkin, membro del Supremo Consiglio dei Cavalieri di Colombo.
12 » » Al sig. Gustavo Savignoni, di Roma.
21 » » Al sig. conte Florimondo de Liedekerke de Pailhe, della diocesi di Liegi.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

25 luglio 1919. Al sig. Salvatore Ciprotti, tenente dei gendarmi pontifici.
» » » Al sig. Vincenzo Crisanti, tenente dei gendarmi pontifici.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

1 luglio 1919. Al sig. Carlo Lemgruber Kropf, già consigliere dell'Ambasciata del Brasile presso la S. Sede.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

Con Biglietti di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

25 giugno 1919. Mons. Lorenzo Giuseppe Dijkmans, della diocesi di Bois-le-Duc.
26 » » Mons. Luigi Martinelli, dell'archidiocesi di Lucca.
3 luglio » Mons. Federico Salvati, della diocesi di Capaccio Vallo.
» » » Mons. Giuseppe Mª Reigadas y Antigua, della diocesi di Pinar del Rio.
» » » Mons. Guglielmo Gonzalez y Arocha, della medesima diocesi.
» » » Mons. Gerardo Ortega y Gonzalez, della medesima diocesi.
10 » » Mons. Mariano Blaha, della diocesi di Scepusio.
18 » » Mons. Giuseppe Botta, della diocesi di Biella.
» » » Antonio Okolo-Kulak, della diocesi di Riga.

Camerieri Segreti di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

3 luglio 1919. Il sig. Riccardo Sella, dell'archidiocesi di Torino.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

26 giugno 1919. Mons. Silvio Pierantozzi, della diocesi di Corneto e Civitavecchia.
21 luglio » Mons. Giuseppe Carinci, della diocesi di Veroli.
» » » Mons. Stefano Sciolli, della diocesi di Fossano.

Camerieri d'onore di Spada e Cappa soprannumerari di S. S.:

3 luglio 1919. Il sig. Lorenzo Dufour, dell'archidiocesi di Genova.
18 » » Il sig. Camillo Antonini, di Roma.
21 » » Il sig. Marchese Agostino Fernandez de Peñaranda y de Angulo, della diocesi di Madrid.
» » » Il sig. Alfredo Stagni (Alessandria d'Egitto).

NECROLOGIO

3 luglio 1919. Mons. Dionisio Avila, vescovo di La Paz (Bolivia).